

meente den ærede Taler — gaae betænkfomt og fornuftigt tilværks, maae vi først stille Bengebegrændsningen fast, og forlange, at derefter Planen skal lægges indenfor den saaledes afstufne Grændse. Men jeg maa tilstaae, at dette hele Raisonnement forekommer mig urigtigt. Det er ganske vist, at en Bengebegrændsning ligger for i Finantsagen, men det er, vel at mærke, Bengebegrændsningen for det Finantsaar, for hvilket Loven skal gjælde, men slet ikke Bengebegrændsningen for det paafølgende Finantsaar (Hør!); derom skulle vi først discutere, naar vi komme til Forhandlingen af Budgetterne for disse Finantsaar. Det er ogsaa en meget feilagtig og, som mig synes, en lidet grundig Anskuelse, at ville gjøre gjeldende, at man skulde lægge an paa, igjennem en Bengebegrændsning, som derhos — jeg gjentager det; — i og for sig er Sagen uvedkommende, at fange Principer. Man vilde derved meget let udfatte sig for at fange Principerne paa en slet Maade eller, hvad der var endnu værre, at fange slette Principer; thi det er dog indlysende, at dersom en paa et tilstrækkeligt Øyeblik og paa moden Overveielse støttet Bengebegrændsning skal bestemmes, saa maa man have et Begreb om, hvad det er for en Plan, der haves for Die. Alt begynde med at drage Grændsen for Bengebevillingen, uden at kjende Planen, det er, efter min Mening, at gribe Tingene an fra den urigtige Side. Men man bør have den Tillid til vedkommende Ministerium, at det ikke kan være ubekjendt med Landets Kræfter, og at det, ved at udarbejde en Organisationsplan, ikke vil undlade at tage Hensyn til, hvad Landet kan antages istand til at udrede, uden at blive overbebyrdet. Naar da Ministeriet, med dette for Die, har udarbejdet en Plan, og naar denne bliver Thinget forelagt, da bør Thinget vistnok tage de pecuniære Hensyn i tilbørlig Betragtning, men vi skulle ikke befatte os med at vedtage bestemte Bengebegrændsninger, uden at være paa det Rene med, hvad det er, der skal opbygges indenfor disse Grændser. Det kan ikke nægtes, at, naar man, som Udvalget selv siger, vil drage en Grændse for den Sum, der skal tjene til Grundlag for den fremtidige Organisation, saa foregriber man Noget, man foregriber, for at

bruge den ærede Ordførers egne Ord ved en tidligere Leilighed, „Benge=Clementet til Reformen;“ men Benge=Clementet er, mine Herrer, et meget væsentligt Element ved enhver Reform, og derfor kan man ingenlunde paastaae, at man ikke foregriber en Reform, naar man foregriber Bevillingen af en bestemt Sum, som dertil skal anvendes. Men, vil man sige, det er jo netop det, vi allerede have gjort ved Boteringen af Marineministeriets Budget. Ja, det maa jeg tildeels indrømme, og, jeg kan sige til, jeg beklager det; thi jeg troer virkelig, at vi gjorde lide dert, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg har Grund til at antage, at der ikke ere saa ganske faa af Thingets Medlemmer, hvem det ikke har staaet klart, hvad Betydning den hele Afstemning havde. Men jeg maa derhos bede bemærket, at selv den ærede Ordfører har erkjendt, at Sagen dengang væsentligt stillede sig paa en anden Maade end her er Tilfældet. Dengang blev det — jeg gaaer her ikke ind paa, om det var rigtigt eller urigtigt — det blev fremstillet for os som Noget, der var godt og ønskeligt, at vi allerede nu skulde fastsætte en Million Rigsdaler som den Sum, hvormed de ordinaire Udgifter under Marinens tilkommende Organisation i det Hele skulde beskrives. Her har man derimod ikke paa lige Maade stillet sig en saadan Opgave, og i alt Fald træder denne, efter Ordførers egne Uttringer, her kun frem som et Moment af underordnet Betydning. Det indrømmes jo endogsaa, at de Udgifter, som i de kommende Aar ville medgaae til Armeen under en ny Organisation, maae antages at ville overstige den af Udvalget til ordinaire Udgifter opførte Sum 2,354,754 Rbd. 92 s.; Ordføreren har udtrykkeligt udtalt, at denne Sum ei kan forudsættes i Fremtiden, selv under ordinaire Forhold, at ville være tilstrækkelig. Overalt forekommer det mig, at det, da vi have hørt, at der findes Meningsulighed Sted mellem den høitærede Krigsminister og Udvalget med Hensyn til den fremtidige Armees Organisation, vilde være noget misligt, om Thinget her vilde træde imellem; jeg troer ikke, at Thinget har noget Kald dertil, saaledes som Sagen for Diebliffet foreligger. Det kan ikke hjælpe, at den ærede Ord-